

Αγάπη, το βάθρο της σωτηρίας μας

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Η τμηματική δημοσίευση της μελέτης του φιλόλογου κ. Ηρακλή Ψάλτη σχετικά με τα θέματα της αμαρτίας και της λύτρωσης στο έργο του Γ. Βιζυηνού, από την άποψη της Ορθόδοξης Θεολογίας (προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1KRnMUT>), ολοκληρώνει στο σημερινό απόσπασμα την παρουσίαση των οντολογικών διαστάσεων της θείας και ανθρώπινης αγάπης.

Ο κόσμος όμως έγινε από αγάπη, διατηρείται από αγάπη και σώζεται από αγάπη[147], από χριστιανική αγάπη που έχει συγκεκριμένη έκφραση και συγκεκριμένο πλησίον. Με τον τρόπο αυτό αίρεται το διασπαστικό και εύθραυστο στοιχείο της κτιστότητας των όντων, γιατί προσφέρεται η γνώση του Θεού που είναι πάντοτε συνδεδεμένη με την αγαθότητα. Η άγνοια του Θεού σημαίνει αναγκαστικά έλλειψη του αγαθού και κατά συνέπεια ακοινωνησία, διάβρωση της ζωής και φυσικά φιλαυτία και όχι φιλοθεία[148].

Άγιος, εξάλλου, είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχοντας απαντήσει θετικά στη θεία έκκληση για αγάπη, αφιερώνεται πλήρως στον Θεό, διακονεί ανιδιοτελώς τον συνάνθρωπό του, υπηρετεί τη μεταμόρφωση του κόσμου και χαριτώνεται. Γνωρίζει ότι η αγάπη αποτελεί τη μόνη «τροφή» του, χωρίς αυτήν είναι πνευματικά νεκρός. Διαψεύδει έμπρακτα έτσι τη λογική του εγωκεντρισμού -που τόσο συστηματικά καλλιεργείται στην εποχή μας- και προσφέρει αγάπη σε όλους χωρίς καμία απολύτως διάκριση φυλής, χρώματος, θρησκείας, γλώσσας ή κοινωνικής θέσης. Φιλοδοξία του είναι να αγαπήσει με τον τρόπο που αγαπά ο Θεός: όλους, συνεχώς, το ίδιο[149]. Ο Ιωάννης Σιναΐτης (περ.525-605 μ. Χ.), της Κλίμακος, στις τριάντα βαθμίδες τελείωσης που παρουσιάζει η αγάπη αποτελεί την τελευταία αρετή, την τριακοστή, πριν τη συνάντηση του αγίου με τον Θεό[150].

Ο Υιός-Λόγος διά της ενανθρωπίσεώς του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, γίνεται ο νοητός γερανός ο οποίος μας ανυψώνει από τη φθορά στην αφθαρσία. Για την ύψωση αυτή στον ουρανό θα πρέπει να είμαστε όλοι ένα «σύνολο», στενά προσδεδεμένος ο ένας με τον άλλο, με περιτύλιγμα την κοινή πίστη και με σχοινιά την χριστιανική αγάπη. Αυτή μας συνέχει και μας προστατεύει. Αποτελεί το στέρεο βάθρο της σωτηρίας, της λύτρωσής μας. «Ουδείς όμως δύναται να έχει τον Θεό πατέρα, εάν δεν έχει την Εκκλησία μητέρα» σημειώνει ο Κυπριανός Καρχηδόνας[151] και η Εκκλησία εν τοις μυστηρίοις σημαίνεται[152] και μέσω των οποίων αποκαλύπτεται η παρουσία και η δράση του Τριαδικού Θεού στην κτίση και την ιστορία.

[Συνεχίζεται]

[147]N. Ματσούκας, *Κόσμος άνθρωπος κοινωνία κατά τον Μάξιμο Ομολογητή*, (Αθήνα: Εκδόσεις Γρηγόρη, 1980)σ.255.

[148]N. Ματσούκας, *Κόσμος άνθρωπος κοινωνία κατά τον Μάξιμο Ομολογητή*, όπ. παρ., σ.257.

[149]Στ. Φωτίου, «Η έννοια της αγιότητας» όπ. παρ., σ.228.

[150]Ιωάννης Σιναΐτης, «Κλίμαξ», P.G. 88, 632-1164.

[151]Α. Ψευτογκάς, «Κυπριανός» στην *Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαιδεία*, τόμος 7^{ος} (Αθήνα: Εκδότης Αθαν. Μαρτίνοσ,1965) σ.1110.

[152]N. Καβάσιλας, «Ερμηνεία της Θείας Λειτουργίας», P.G. 150, 452.